Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

16 päivänä lokakuuta 2019*

Henkilöstö – Väliaikaiset toimihenkilöt – Eläkkeet – Eläkejärjestelmään sovellettavat yksityiskohtaiset säännöt – Eroraha – Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohta – Yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteet – Luottamuksensuoja – Hyvän hallinnon periaate – Huolenpitovelvollisuus

Asiassa T-432/18,

Peeter Palo, Euroopan unionin lainvalvontayhteistyöviraston (Europol) entinen väliaikainen toimihenkilö, kotipaikka Tallinna (Viro), edustajinaan asianajajat L. Levi ja A. Blot,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään B. Mongin ja D. Milanowska,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan kumoamaan yhtäältä komission 5.10.2017 tekemä päätös olla maksamatta kantajalle erorahaa, josta säädetään Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.10.2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU, Euratom) N:o 1023/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 15), ja 10.4.2018 tehty komission päätös, jolla kantajan kyseisestä päätöksestä tekemä hallinnollinen valitus on hylätty, ja toisaalta korvaamaan aineellinen vahinko ja henkinen kärsimys, joita kantajalle on näiden päätösten seurauksena väitetysti aiheutunut,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: F. Schalin, joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit B. Berke ja M. J. Costeira (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 6.5.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Peeter Palo on ollut Euroopan unionin lainvalvontayhteistyöviraston (Europol) väliaikainen toimihenkilö 1.12.2010 ja 31.8.2017 välisen ajan.

2 Kantaja haki 19.6.2017 erorahaa Euroopan unionin virkamiehin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan nojalla, sellaisena kuin se on Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.10.2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU, Euratom) N:o 1023/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 15; jäljempänä henkilöstösäännöt). Tässä tarkoituksessa hän jätti lomakkeen, jonka otsikkona on ”Henkilökohtainen ilmoitus – [Henkilöstösääntöjen] liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaan perustuva poikkeus”, jossa hän ilmoitti yhtäältä suorittaneensa Europolin palvelukseen tultuaan eläkeoikeuksiensa perustamiseksi tai säilyttämiseksi maksuja yksityiseen vakuutusjärjestelmään ja vaati toisaalta, että Euroopan unionin toimielinten eläkejärjestelmässä (jäljempänä unionin eläkejärjestelmä) saatujen eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattinen arvo maksetaan hänelle suoraan hänen pankkitililleen. Kantaja liitti kyseiseen lomakkeeseen kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön antaman todistuksen, jossa vahvistettiin, että hän oli maksanut 14 200 euroa 1.11.2010 ja 31.8.2017 väliseltä ajanjaksolta. Kantaja ilmoitti 19.9.2017 Euroopan komission ”Henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimistolle” (PMO), että hän oli tehnyt 1.12.2014 kyseisen vakuutusyhtiön kanssa toisen sopimuksen, jonka mukaan eläkemaksujen määrän pitäisi nousta 87 460 euroon.

3 PMO hylkäsi kantajan esittämän hakemuksen 5.10.2017 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Tässä päätöksessä PMO ilmoitti erityisesti, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 12 artiklassa vahvistetun järjestelmän tarkoituksena oli antaa etusija eläkkeen perustamiselle tulevina säännöllisinä tuloina ja välttää tilanteet, joissa henkilöt jäisivät ilman riittäviä tuloja eläkeiässä ja joutuisivat turvautumaan jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon. PMO täsmensi lisäksi, että tästä näkökulmasta kansalliseen eläkejärjestelmään tai yksityiseen vakuutusjärjestelmään kyseisessä liitteessä olevan 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti ”eläkeoikeuksien perustamiseksi tai säilyttämiseksi” suoritettujen maksujen oli vastattava niiden maksujen määrää, jotka olisi maksettava kansallisen eläkejärjestelmän yhteydessä tai jotka oli todella maksettu unionin eläkejärjestelmään saman ajanjakson kuluessa, joten näillä maksuilla taattujen tulevien tulojen piti vastata niitä tuloja, jotka taattiin unionin eläkejärjestelmässä saatujen eläkeoikeuksien siirrolla. Tässä yhteydessä PMO korosti, että yksityiseen vakuutusjärjestelmään suoritettujen maksujen määrä (14 200 euroa) ei selvästi vastannut unionin eläkejärjestelmään suoritettujen maksujen määrää (65 334,95 euroa), joten se ei voinut missään tapauksessa tuottaa kantajalle niitä tuloja vastaavia tuloja, jotka hän olisi voinut saada unionin eläkejärjestelmässä saatujen eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattisen arvon perusteella. PMO muistutti lopuksi, että kantaja kuitenkin täytti toiseen järjestelmään siirron edellytykset kyseisessä liitteessä olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla, mikä tarkoitti sitä, että eläkeoikeudet, jotka hän oli saanut unionissa ollessaan Europolin palveluksessa, siirretään kansalliseen eläkejärjestelmään tai hänen valitsemaansa yksityiseen vakuutusjärjestelmään tai eläkerahastoon viimeksi mainitun säännöksen edellytysten mukaisesti.

4 Kantaja teki 11.12.2017 tästä päätöksestä hallinnollisen valituksen henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

5 Komission viranomainen, jolla on oikeus tehdä palvelukseen ottamista koskevia sopimuksia (jäljempänä työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen), hylkäsi 10.4.2018 tekemällään päätöksellä kyseisen valituksen. Tässä päätöksessä työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen lähinnä pysytti riidanalaisen päätöksen ja toisti pääasiallisesti PMO:n esittämät perustelut. Kyseinen toimivaltainen viranomainen katsoi lisäksi, että kantajan 1.12.2014 tekemää toista vakuutussopimusta

ei voitu ottaa huomioon henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa, koska hän ei ollut allekirjoittanut sitä Europolin ”palvelukseen tultuaan”. Työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen hylkäsi lopuksi kantajan väitteet, jotka perustuivat yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen, hyvän hallinnon periaatteeseen ja luottamuksensuojan periaatteeseen.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

6 Kantaja nosti käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 13.7.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä.

7 Komission vastinekirjelmä toimitettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.10.2018.

8 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– kumoaa hallinnollisen valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen

– velvoittaa komission maksamaan vahingonkorvausta aiheutuneesta aineellisesta vahingosta

– velvoittaa komission maksamaan vahingonkorvausta aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Sovellettavat oikeussäännöt

Riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevat vaatimukset

10 Aluksi on todettava, että kantaja vaatii kumoamaan riidanalaisen päätöksen ja hallinnollisen valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen. Tältä osin on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun valituksen hylkäämisestä tehty päätös on vailla itsenäistä sisältöä, muodollisesti tällaiseen päätökseen kohdistuvien kumoamisvaatimusten vaikutuksena on, että tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetaan toimi, josta valitus on tehty (tuomio 17.1.1989, Vainker v. parlamentti, 293/87, EU:C:1989:8, 8 kohta). Esillä olevassa asiassa valituksen hylkäämisestä tehty päätös on vailla itsenäistä sisältöä, minkä vuoksi kanteen on katsottava kohdistuvan pelkästään riidanalaiseen päätökseen.

11 Kantaja vetoaa riidanalaiseen päätökseen kohdistuvien kumoamisvaatimustensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan rikkomista. Toinen kanneperuste perustuu yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen. Kolmas kanneperuste koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista. Neljän kanneperuste perustuu hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen ja huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiin.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan rikkomista

12 Kantaja väittää, että hänellä oli perusteita vedota henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaan, koska hän täytti kaikki siinä säädetyt soveltamisedellytykset. Kantajan mukaan tästä seuraa, että riidanalaisessa päätöksessä rikotaan tätä säännöstä, koska häneltä evätään haettu eroraha.

13 Kantaja kyseenalaistaa erityisesti ”vastaavuuskriteerin”, johon komissio vetoaa ja jonka mukaan aikaisemman eläkejärjestelmän mukaisen turvan on oltava vähintään verrattavissa unionin eläkejärjestelmän tarjoamaan turvaan. Tätä kriteeriä ei kantajan mukaan lainkaan esiinny henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdassa, minkä on vahvistanut Europolin pääjohtaja 26.2.2018 päivätyssä kirjeessä, joka oli osoitettu muun muassa komission henkilöstöhallinnon ja turvallisuustoiminnan pääosaston (PO) pääjohtajalle. Sitä paitsi komissio ei ole millään tavalla täsmentänyt tai ilmaissut määrällisenä mainittua kriteeriä, mikä estää sen noudattamisen.

14 Lisäksi kantaja väittää, että vaikka myönnettäisiin, että ”vastaavuuskriteeri” voidaan päätellä henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdasta ja että tämän säännöksen teleologinen tulkinta edellyttäisi, että yksityiseen eläkejärjestelmään suoritetut maksut ”vastaavat” unionin eläkejärjestelmään ”eläkeoikeuksien – – perustamiseksi tai säilyttämiseksi” suoritettuja maksuja – mikä ei kuitenkaan ole asianlaita – riidanalaisessa päätöksessä ei oikeusvarmuuden vaatimusten vastaisesti mainita, mikä tämän vastaavuustason olisi oltava. Tässä yhteydessä olla ”vastaava” ei merkitse olla ”täysin vastaava”. Näin ollen on katsottava, että kantajan yksityiseen vakuutusjärjestelmään suorittamat maksut ovat vastaavia.

15 Kantajan mukaan tämä päätelmä on välttämätön sitäkin suuremmalla syyllä, kun hän on tehnyt vuonna 2014 saman yksityisen vakuutusyhtiön kanssa toisen vakuutussopimuksen, jonka maksujen määrä nousi 87 460 euroon. Tältä osin kantaja moittii komissiota siitä, ettei se ole ottanut huomioon tätä toista sopimusta henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa siitä syystä, ettei sopimusta ollut tehty hänen ”palvelukseen tultuaan”. Kantaja kuitenkin kyseenalaistaa tämän tulkinnan ja väittää, ettei ilmaisu ”palvelukseen tultuaan” tarkoita välttämättä, että maksun on tapahduttava ”jo palvelukseen tulopäivänä” vaan että maksu voi tapahtua kyseisen palvelukseen tulon jälkeen. Kantaja katsoo, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon kokonaisuudessaan hänen kyseisen yhtiön yksityiseen vakuutusjärjestelmään suorittamansa kaksinkertaiset maksut, joiden kokonaismäärä oli 101 660 euroa, joten näiden maksujen olisi pitänyt katsoa olevan ”vähintään verrattavissa” unionin eläkejärjestelmän maksuihin.

16 Komissio puolestaan kiistää kantajan argumentit ja vaatii ensimmäisen kanneperusteen kumoamista.

17 Aluksi on syytä palauttaa mieleen, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 11 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehellä, joka on päättänyt tehtävänsä

– siirtyäkseen sellaisen hallintoelimen, kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön palvelukseen, joka on tehnyt sopimuksen [unionin] kanssa,

– toimiakseen palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana, minkä perusteella hän saa eläkeoikeudet eläkejärjestelmässä, jonka hallintaelimet ovat tehneet sopimuksen [unionin] kanssa,

on oikeus siirtää [unionilta] saamiaan vanhuuseläkeoikeuksia varsinaisena siirtopäivänä vastaava vakuutusmatemaattinen arvo sen hallintoelimen tai järjestön eläkekassaan tai siihen eläkekassaan, josta hän saa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana vanhuuseläkeoikeuksia.”

18 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan sanamuoto on seuraava:

”1. Virkamiehellä, joka ei ole saavuttanut eläkeikää ja jonka palvelussuhde päättyy muusta syystä kuin kuoleman tai työkyvyttömyyden vuoksi ja jolla ei ole oikeutta vanhuuseläkkeeseen välittömästi tai myöhempänä ajankohtana, on palvelussuhteensa päättyessä oikeus

a) jos hän on ollut palveluksessa vähemmän kuin vuoden ajan eikä ole käyttänyt [henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan] 11 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta erorahaan, joka on kolme kertaa peruspalkasta vanhuuseläkemaksuina pidätetty määrä vähennettynä määrillä, jotka on mahdollisesti maksettu muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen [42] ja 112 artiklan nojalla;

b) muissa tapauksissa [henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan] 11 artiklan 1 kohdassa säädettyihin etuihin tai niitä vastaavan vakuutusmatemaattisen arvon suorittamiseen valitsemaansa yksityiseen vakuutusjärjestelmään tai eläkerahastoon, joka takaa, että
   i) pääomaa ei palauteta;
   ii) kuukausieläke maksetaan aikaisintaan 60 vuoden iän täyttämisen ja viimeistään 66 vuoden iän täyttämisen jälkeen;
   iii) perhe-eläke-etuudet suoritetaan oikeudenomistajille;
   iv) siirto toiseen vakuutusjärjestelmään tai rahastoon hyväksytään ainoastaan, jos tällainen rahasto täyttää i, ii ja iii alakohdassa säädetyt ehdot.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan b alakohdassa säädetään, virkamiehellä, joka ei ole saavuttanut eläkeikää ja joka palvelukseen tultuaan on suorittanut eläkeoikeuksiensa perustamiseksi tai säilyttämiseksi maksuja kansalliseen eläkejärjestelmään tai valitsemaansa yksityiseen vakuutusjärjestelmään tai eläkerahastoon, joka täyttää 1 kohdassa säädetyt ehdot, ja jonka palvelussuhde päättyy muusta syystä kuin kuoleman tai työkyvyttömyyden vuoksi ja jolla ei ole oikeutta vanhuuseläkkeeseen välittömästi tai myöhempänä ajankohtana, on palvelussuhteensa päättyessä oikeus erorahaan, joka vastaa toimielinten palveluksessa ollessa saatujen eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattista arvoa. Näissä tapauksissa eläkeoikeuksien perustamiseksi tai säilyttämiseksi kansalliseen eläkejärjestelmään maksetut määrät vähennetään erorahasta muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 42 tai 112 artiklan nojalla.

– –”

19 On korostettava, että kyseisiä henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 ja 12 artiklan säännöksiä on merkittävästi muutettu vuoden 2004 henkilöstösääntöjen uudistuksessa. Unionin lainsäätäjän tarkoituksena oli nimittäin Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EU, Euratom) N:o 723/2004 (EUVL 2004, L 124, s. 1) erityisesti ”[muuttaa] irtisanomiskorvausta koskevia sääntöjä – – eläkeoikeuksien siirtoa koskevien [unionin] sääntöjen huomioon ottamiseksi [ja] [saada tämä] aikaan oikaisemalla tietyt epäjohdonmukaisuudet ja lisäämällä joustavuutta”, kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan 32 perustelukappaleesta käy ilmi.

20 Unionin lainsäätäjän kyseinen tahto on saanut ilmaisunsa henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 11 ja 12 artiklassa. Unionin lainsäätäjä on siten rajoittanut tapauksia, joissa työntekijät, joilla ei ole oikeutta vanhuuseläkkeeseen unionin eläkejärjestelmästä, toisin sanoen henkilöt, jotka eivät ole olleet palveluksessa vähintään 10 vuotta, voivat saada erorahan, ja on laajentanut mahdollisuutta siirtää eläkeoikeuksia toiseen eläkejärjestelmään. Näistä säännöksistä nimittäin seuraa, että säännöksi on vahvistettu eläkeoikeuksien siirto ja erorahasta on tullut poikkeusmekanismi, johon sovelletaan tiukkoja ehtoja.

21 Tämän henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 11 ja 12 artiklassa perustetun järjestelmän, jolla edistetään eläkeoikeuksien siirtoa, tavoitteena on antaa etusija vanhuuseläkkeen perustamiselle, toisin sanoen myöhemmin eläkkeellä olon aikana saatavalle säännölliselle tulolle tai kuukausieläkkeelle. Näin vältettäisiin siten tilanteet, joissa entiset työntekijät jäisivät ilman riittäviä tuloja eläkeiässä ja joutuisivat turvautumaan jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon huolimatta siitä, että he ovat saaneet eläkeoikeuksia asianomaiseen eläkejärjestelmään kuulumisensa aikana.

22 Lisäksi eläkeoikeuksien siirtojärjestelmällä, sellaisena kuin siitä on säädetty edellä mainituissa säännöksissä, joka mahdollistaa koordinoinnin unionin eläkejärjestelmän ja kansallisten tai yksityisten eläkejärjestelmien välillä, pyritään helpottamaan siirtymistä unionin hallinnon ja kansallisten julkisen tai yksityisen sektorin tehtävien välillä (tuomio 13.10.2015, komissio v. Verile ja Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jotta säilytettäisiin myös unionin toimielinten houkuttelevuus tulevana työnantajana, henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdassa annetaan työntekijöille tässä liitteessä olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdasta poiketen ja tietyillä tiukoilla ehdoilla mahdollisuus saada tai saada edelleen oikeuksia toisesta olemassa olevasta tai aikaisemmasta kansallisesta tai yksityisestä eläkejärjestelmästä, toisin sanoen liittymällä siihen tai kuulumalla siihen edelleen ja maksamalla siihen tai maksamalla siihen edelleen maksuja, ja antamalla hänelle samalla mahdollisuus saada palvelussuhteensa päättyessä käteisenä eroraha, joka vastaa unionin eläkejärjestelmässä saatujen eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattista arvoa.

23 Tältä osin on palautettava mieleen, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu eroraha ei ole työsuhteen päättymisestä maksettava korvaus, johon asianomaisella työtekijällä on automaattisesti oikeus silloin, kun hänen työsopimuksensa irtisanotaan tai kun se päättyy, vaan se on taloudellinen toimenpide, josta säädetään henkilöstösääntöjen sosiaaliturvaa koskevissa säännöksissä (tuomio 2.3.2016, FX v. komissio, F-59/15, EU:F:2016:27, 32 kohta). Koska tämä säännös kuuluu unionin oikeuden säännöksiin, joissa myönnetään oikeus rahallisiin suorituksiin, sitä on tulkittava suppeasti (ks. tuomio 22.5.2012, AU v. komissio, F-109/10, EU:F:2012:66, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi, kuten ilmenee itse kyseisen säännöksen sanamuodosta, jonka mukaan sitä sovelletaan ”poiketen” siitä, mitä kyseisessä liitteessä olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, tätä säännöstä on tulkittava suppeasti.

24 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että maksut kansalliseen eläkejärjestelmään tai työntekijän valitsemaan yksityiseen eläkejärjestelmään on suoritettava ”eläkeoikeuksien perustamiseksi tai säilyttämiseksi”. Tässä säännöksessä siis edellytetään, että nämä maksut takaavat työntekijälle vanhuuseläkkeen, toisin sanoen kuukausitulon, jonka hän saa eläkeiässä, jotta vältettäisiin tilanteet, joissa työntekijä jäisi ilman riittäviä tuloja eläkeiässä ja joutuisi turvautumaan jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon huolimatta unionin eläkejärjestelmässä saamistaan oikeuksista, jotka voidaan siirtää toiseen järjestelmään.

25 Tästä seuraa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan suppea tulkinta edellyttää, että kansalliseen eläkejärjestelmään tai työntekijän valitsemaan yksityiseen eläkejärjestelmään suoritettujen maksujen on pystyttävä takaamaan hänelle sellaisinaan riittävät eläkeoikeudet eläkeiässä. Nimittäin, jos nämä maksut eivät olisi omiaan takaamaan asianomaiselle työntekijälle riittäviä tuloja hänen eläkeiässään ja jos viimeksi mainittu olisi tuhlannut tässä iässä kyseisen säännöksen perusteella aikaisemmin saamansa erorahan, hänen olisi todennäköisesti turvauduttava jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon, mikä rikkoisi kyseistä säännöstä, jossa vaaditaan, että kyseiset maksut on suoritettava ”eläkeoikeuksien perustamiseksi tai säilyttämiseksi”.

26 Jos asianomainen työntekijä kuitenkin valitsee unionin eläkejärjestelmässä saatujen eläkeoikeuksien siirron toiseen kansalliseen järjestelmään tai valitsemaansa yksityiseen järjestelmään henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, hän saa riittävät eläkeoikeudet eläkeiässä. Tällainen siirto nimittäin takaa hänelle kuukausieläkkeen niin, että vältetään turvautuminen jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon.

27 Näin ollen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohta edellyttää välttämättä, että tämän säännöksen nojalla kansalliseen eläkejärjestelmään tai kyseiseen yksityiseen järjestelmään suoritetut maksut tarjoavat sellaisinaan työntekijälle riittävän turvan eläkeiässä ja takaavat hänelle vanhuuseläkkeen, joka sulkee pois turvautumisen jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon.

28 Sen määrittämiseksi, ovatko nämä henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan mukaiset maksut omiaan takaamaan vanhuuseläkkeen, joka sulkee pois turvautumisen jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon, on suoritettava tapauskohtainen arviointi. Tämä arviointi edellyttää, että huomioon otetaan käsiteltävälle tapaukselle ominaiset merkitykselliset tosiseikat, kuten muun muassa kyseessä olevan eläkevakuutuksen luonne, niiden maksujen määrä, jotka asianomainen työntekijä on suorittanut tällä perusteella palvelukseen tultuaan, tai kohtuudella ennakoitavissa olevat tulot, jotka voidaan tuottaa näillä maksuilla ja saada eläkeiässä.

29 Käsiteltävässä asiassa asiakirjoista (kannekirjelmän liite A.2) ilmenee, että kantajan kyseiselle yksityiselle vakuutusyhtiölle Europolin palvelukseen tultuaan suorittamien maksujen kokonaismäärä oli 14 200 euroa 31.8.2017, toisin sanoen päivänä, jona hänen palvelussuhteensa päättyi. Lisäksi on todettava, että – kuten kantaja on istunnossa ilmoittanut tukematta kuitenkaan tätä ilmoitusta millään todisteilla – tämä määrä oli istuntopäivänä pääomaltaan 22 000 euroa, johon olisi progressiivisesti lisättävä tämän pääoman tuottamat korot ainakin siihen ikään saakka, josta lähtien kantaja saisi henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun kuukausieläkkeen, toisin sanoen ainakin vielä kymmenen vuoden ajan.

30 Kun otetaan huomioon asiakirjoista ilmenevät seikat ja aivan erityisesti edellä 28 kohdassa mainitut seikat, on todettava, että kantajan kyseiselle yksityiselle vakuutusyhtiölle palvelukseen tultuaan suorittamat maksut eivät ole selvästikään omiaan takaamaan hänelle tyydyttävää vanhuuseläkettä, joka sulkee pois turvautumisen jäsenvaltioiden sosiaalihuoltoon. Nimittäin 14 200 euron kokonaismäärä, jonka kantaja on maksanut kyseisen yhtiön kanssa tekemänsä ensimmäisen sopimuksen nojalla, ei voi tietenkään taata hänelle tällaista vanhuuseläkettä. Joka tapauksessa kantaja ei ole osoittanut, että mainitut maksut takaisivat hänelle kyseisen vanhuuseläkkeen.

31 Lisäksi kantajan argumentista, jonka mukaan komission olisi pitänyt ottaa huomioon vakuutusyhtiön kanssa vuonna 2014 tehty toinen sopimus henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti, on tärkeää todeta, että tässä säännöksessä edellytetään nimenomaisesti, että työntekijän on pitänyt suorittaa kyseiset maksut ”palvelukseen tultuaan”. Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että kantaja tuli Europolin palvelukseen 1.12.2010 ja että toiseen sopimukseen liittyviä maksuja on suoritettu vuoden 2014 joulukuusta alkaen, eli lähes neljä vuotta tämän palvelukseen tulon jälkeen, kun Europolin palveluksessa suoritettu kokonaisaika oli kuusi vuotta ja yhdeksän kuukautta. Tämän vuoksi ei voida mitenkään katsoa, että kantaja olisi suorittanut nämä maksut ”palvelukseen tultuaan”.

32 Kaikesta edellä esitetystä seuraa näin ollen, että riidanalaisessa päätöksessä ei rikottu henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaa, kun kantajalta evättiin haettu eroraha. Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista

33 Kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukattiin yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatetta. Hän vetoaa tässä yhteydessä unionin vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön sekä henkilöstösääntöjen 1 d artiklaan, joka yhtäältä sisältää perussäännön, joka on Euroopan unionin perusoikeuskirjaan kirjatun yleisen oikeusperiaatteen ilmaus, ja toisaalta prosessuaalisen takeen, jonka mukaan näyttövelvollisuutta ei ole henkilöllä, joka on esittänyt alustavaa näyttöä.

34 Kantaja väittää erityisesti tukeutuen lukuisiin asiakirjoihin (kannekirjelmän liite A.8), että useat Europolin entiset työntekijät ovat saaneet erorahan henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan nojalla sen jälkeen, kun heidän sopimuksensa Europolin kanssa on päättynyt, vaikka he olivat suorittaneet ainoastaan vähäisen maksun yksityiseen eläkejärjestelmään. Kantaja ilmoittaa siten tuntevansa konkreettisia tapauksia, joissa kyseisille entisille työntekijöille on myönnetty eroraha, vaikka he olivat hänen tilanteeseensa rinnastettavassa tilanteessa, eli tapauksia, joissa tällaiseen järjestelmään suoritettujen maksujen ei voitu katsoa komission riidanalaisessa päätöksessä omaksuman tulkinnan mukaan ”vastaavan” unionin eläkejärjestelmässä kertyneitä oikeuksia.

35 Komissio puolestaan kiistää kantajan argumentit ja vaatii toisen kanneperusteen hylkäämistä.

36 Tältä osin on ensiksi todettava, että henkilöstösääntöjen 1 d artiklaa ei voida soveltaa käsiteltävässä asiassa. Tämän säännöksen mukaan kaikenlainen syrjintä ja esimerkiksi sukupuoleen, rotuun, ihonväriin, etniseen tai sosiaaliseen alkuperään, geneettisiin ominaisuuksiin, kieleen, uskontoon tai vakaumukseen, poliittisiin tai muihin mielipiteisiin, kansalliseen vähemmistöön kuulumiseen, varallisuuteen, syntyperään, vammaisuuteen, ikään tai sukupuoliseen suuntautuneisuuteen perustuva syrjintä on kiellettyä. Tästä ei selvästi ole kyse käsiteltävässä asiassa, koska kantaja ei vetoa tällaiseen syrjintään vaan tapauksiin, joissa useat Europolin entiset työntekijät ovat saaneet erorahan, vaikka he kantajan mukaan olivat hänen tilanteeseensa rinnastettavassa tilanteessa.

37 Toiseksi on tärkeää palauttaa mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavoin eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavoin, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (tuomio 9.10.2008, Chetcuti v. komissio, C-16/07 P, EU:C:2008:549, 40 kohta ja tuomio 9.2.1994, Lacruz Bassols v. yhteisöjen tuomioistuin, T-109/92, EU:T:1994:16, 87 kohta).

38 Joka tapauksessa vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen noudattaminen on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa, mikä merkitsee sitä, että kukaan ei voi vedota omaksi edukseen toisen hyväksi tehtyyn lainvastaisuuteen (ks. tuomio 4.7.1985, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, 134/84, EU:C:1985:297, 14 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lainvastaisuus, johon on mahdollisesti syyllistytty suhteessa sellaiseen toiseen työntekijään, joka ei ole asianosaisena käsiteltävänä olevassa asiassa, ei voi johtaa siihen, että unionin tuomioistuimet toteavat syrjinnän ja näin ollen kantajaan nähden tapahtuneen lainvastaisuuden. Tällainen lähestymistapa merkitsisi sellaisen periaatteen vahvistamista, joka koskee ”yhdenvertaista kohtelua silloin kun on kyse lainvastaisuudesta” (ks. vastaavasti tuomio 16.11.2006, Peróxidos Orgánicos v. komissio, T-120/04, EU:T:2006:350, 77 kohta).

39 Tästä seuraa, että kantaja ei voi vaatia, että erorahan myöntämistä hänelle on kohdeltava samalla tavalla kuin erorahan myöntämistä hänen tilanteeseensa rinnastettavassa tilanteessa olleille muille työntekijöille, kun tällainen kohtelu ei ole asiaan kuuluvien henkilöstösääntöjen säännösten, eli käsiteltävässä asiassa henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan mukaista, kuten ilmenee ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta.

40 Näin ollen toinen kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista suhteessa muihin työntekijöihin, on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista

41 Kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukattiin luottamuksensuojan periaatetta. Hän katsoo, että hänet on saatu oikeutetusti uskomaan toimivaltaisten lähteiden perusteella ja toistuvasti, että hänellä oli mahdollisuus turvautua henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaan, kun hän jättäisi Europolin.

42 Kantaja väittää erityisesti, että hän on saanut oikeuskäytännön mukaisesti täsmällisiä vakuutteluja toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä peräisin olevien täsmällisten, ehdottomien ja yhtäpitävien tietojen muodossa siitä, että perustamalla yksityisen eläkkeen suorittamalla vähintään 50 euron kuukausimaksun hän saisi erorahan päättäessään palvelussuhteensa. Tässä yhteydessä kantaja mainitsee 16.7.2014 päivätyn Europolin sisäisen tiedotteen (kannekirjelmän liite A.7), jonka mukaan Europol olisi ilmoittanut työntekijöilleen, että 50 euron suuruisen maksun suorittaminen kuukausittain kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön vakuutusrahastoon oli riittävä erorahan saamiseksi. Nämä samat tiedot on kantajan mukaan ilmoitettu Powerpoint-esityksessä (kannekirjelmän liite A.9), jonka kyseinen yhtiö järjesti 30.8.2010 Europolin henkilöstölle Europolin toimitiloissa. Vuonna 2010 Europolin ja kyseisen yhtiön välillä tapahtunut muu kirjeenvaihto osoittaa kantajan mukaan myös, että Europolin työntekijät olivat perustaneet yksityisen eläketilinsä saadakseen erorahan sopimuksensa päättyessä (kannekirjelmän liite A.10) ja että 600 euron vuosimaksu tai 50 euron kuukausimaksu olisi ollut riittävä erorahan saamiseksi (kannekirjelmän liite A.11).

43 Lisäksi kantaja mainitsee 26.2.2018 päivätyn kirjeen, joka on peräisin Europolin pääjohtajalta (kannekirjelmän liite A.6). Kyseisessä kirjeessä viimeksi mainittu on kantajan mukaan katsonut, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan täytäntöönpano olisi muuttunut vuoden 2017 syyskuun jälkeen, ja ollut sitä mieltä, että henkilöstön luottamuksensuojaa olisi mahdollisuuksien mukaan kunnioitettava ja ettei kyseisen täytäntöönpanon edellytyksiä pitäisi muuttaa taannehtivasti.

44 Komissio puolestaan kiistää kantajan argumentit ja vaatii kolmannen kanneperusteen hylkäämistä.

45 Tässä yhteydessä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luottamuksensuojan periaate, joka kuuluu Euroopan unionin oikeuden perusperiaatteisiin (ks. tuomio 5.5.1981, Dürbeck, 112/80, EU:C:1981:94, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), tarkoittaa, että jokaisella virkamiehellä tai toimihenkilöllä on oikeus vedota tähän periaatteeseen, jos hän on tilanteessa, josta ilmenee, että unionin hallinto on antamalla hänelle täsmällisiä vakuutteluja synnyttänyt perusteltuja odotuksia (ks. tuomio 16.12.2010, Kahla Thüringen Porzellan v. komissio, C-537/08 P, EU:C:2010:769, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen edellyttää kolmen edellytyksen täyttymistä. Ensinnäkin unionin hallinnon on pitänyt antaa asianomaiselle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, jotka on saatu toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä. Toiseksi näiden vakuuttelujen on oltava sellaisia, että ne saavat aikaan perustellun odotuksen sen henkilön mielessä, jolle ne on osoitettu. Kolmanneksi esitettyjen vakuuttelujen täytyy olla sovellettavien sääntöjen mukaisia (ks. tuomio 27.1.2016, Montagut Viladot v. komissio, T-696/14 P, EU:T:2016:30, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Käsiteltävässä asiassa on ensinnäkin todettava, ettei kannekirjelmän liitteenä A.7 olevan 16.7.2014 päivätyn sisäisen tiedotteen osalta ole kiistetty sitä, että tämä tiedote, jonka on allekirjoittanut yksikköön ”G 14 Public Relations & Events” (G 4 suhteet yleisöön ja tapahtumat) kuuluva Europolin työntekijä, on lähetetty sähköpostitse Europolin nimissä kaikille Europolin palveluksessa oleville väliaikaisille ja sopimussuhteisille toimihenkilöille, joihin kantaja kuului kyseisenä ajankohtana.

48 On kuitenkin tärkeää todeta, että 16.7.2014 päivätty Europolin sisäinen tiedote ei voi synnyttää kantajalle perusteltuja odotuksia, jotka voisivat antaa hänelle mahdollisuuden vedota luottamuksensuojaan. On nimittäin vaikea nähdä tämän tiedotteen saavan aikaan täsmällisiä, ehdottomia ja vielä vähemmän yhtäpitäviä vakuutteluja. Kyseinen tiedote ei näytä myöskään olevan peräisin täysin luotettavasta lähteestä. Näyttää pikemminkin siltä, että tiedote on lähetetty kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön ehdotuksesta, mikä ilmenee sen useista kohdista, kuten lihavoidulla tekstillä painetusta kohdasta, jossa on ilmaisu ”[kyseinen yksityinen vakuutusyhtiö] on ilmoittanut meille, että”, alempana olevasta kohdasta, jossa mainitaan ilmaisu ”haluaisimme myös kiinnittää huomiota siihen seikkaan [että kyseinen yksityinen vakuutusyhtiö] on ilmoittanut minulle tämän viestin levittämiseksi

kaikille nykyisille tai mahdollisille asiakkaille, että” ja lopuksi aivan tiedotteen lopussa olevasta kohdasta, jossa kehotetaan ottamaan suoraan yhteyttä kyseiseen yksityiseen vakuutusyhtiöön, jonka sähköpostiosoite on ilmoitettu kaikkia tähän tiedotteeseen liittyviä kysymyksiä varten. Kantaja ei voinut myöskään olla tietämätön siitä, ettei vähintään 50 euron kuukausimaksu voi luoda edellytyksiä asianmukaisten eläkeoikeuksien saamiselle, mistä on lisäksi osoituksena se seikka, että hän on katsonut tarpeelliseksi täydentää alkuperäisiä maksuja vuonna 2014 tehdyllä toisella sopimuksella. Hänen odotuksensa mahdollisuudesta saada eroraha eivät siis voineet näyttää hänestä ”perustelluilta”.

49 Lisäksi on todettava, että 16.7.2014 päivätyssä Europolin sisäisessä tiedotteessa annetut mahdolliset vakuuttelut eivät ole asianomaiseen työntekijään sovellettavien sääntöjen mukaisia. Ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esitetyistä seikoista nimittäin ilmenee, että kantajan saamat mahdolliset vakuuttelut erorahan maksamisen suhteen eivät kuitenkaan olleet henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan kirjaimen eivätkä hengen mukaisia. Tältä osin on korostettava, että kantaja ei voi tehokkaasti vaatia, että hän saa tuloksen, joka on erilainen kuin kyseisen säännöksen soveltamisesta seuraa (ks. vastaavasti tuomio 7.6.2018, Winkler v. komissio, T-369/17, ei julkaistu, EU:T:2018:334, 71 kohta).

50 Toiseksi kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön 30.8.2010 suorittamasta Powerpoint-esityksestä on todettava, että vaikka se on pidetty Europolin henkilöstölle Europolin toimitiloissa, kyseinen esitys ei ole peräisin toimivaltaisesta ja luotettavasta lähteestä. Jotta luottamuksensuojaan nimittäin voitaisiin vedota, vähintäänkin unionin hallinnon on pitänyt antaa väitetyt vakuuttelut asianomaiselle. Kyseisen esityksen osalta asia ei ole kuitenkaan näin, joten se ei ole voinut synnyttää kantajalle edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettuja perusteltuja odotuksia.

51 Kolmanneksi Europolin ja kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön välillä vuoden 2010 huhtikuun ja heinäkuun välisenä aikana tapahtuneen muun kirjeenvaihdon osalta, joka sisältyy kannekirjelmän liitteisiin A.10 ja A.11, on todettava, että tätä kirjeenvaihtoa ei ollut kohdistettu kantajalle, joten se ei ole voinut synnyttää perusteltua odotusta hänen mielessään. Kyseistä kirjeenvaihtoa, joka koostui sähköpostitse lähetetyistä viesteistä eläkeoikeuksista vastaavan Europolin henkilöstön ja kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön vastuuhenkilöiden välillä, ei nimittäin ollut osoitettu kantajalle. Joka tapauksessa on todettava, että kantaja ei ole esittänyt näyttöä siitä, että hän oli tietoinen kyseessä olevasta kirjeenvaihdosta ainakin ennen riidanalaista päätöstä.

52 Neljänneksi 26.2.2018 päivätty Europolin pääjohtajalta peräisin oleva kirje, joka sisältyy kannekirjelmän liitteeseen A.6, ei ole mitenkään voinut synnyttää kantajalle perusteltuja odotuksia mahdollisuudesta saada haettu eroraha. Kyseinen kirje on nimittäin tullut riidanalaisen päätöksen jälkeen eikä se ole peräisin toimivaltaisesta ja luotettavasta lähteestä käsiteltävässä asiassa vaan kantajan esimieheltä, joka kirjoitti nimenomaan henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan soveltamisesta vastaaville komission toimivaltaisille henkilöille, eli pääasiassa PMO:n johtajalle ja henkilöstöhallinnon ja turvallisuustoiminnan pääosaston pääjohtajalle.

53 Tästä seuraa, että kolmas kanneperuste, joka koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista, on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista ja huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiä

54 Kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukattiin hyvän hallinnon periaatetta ja laiminlyötiin huolenpitovelvollisuus.

55 Ensinnäkin kantaja katsoo, että jos häntä olisi asianmukaisesti kuultu, riidanalainen päätös olisi ollut erilainen. Hän olisi nimittäin erityisesti voinut selittää saaneensa vakuutteluja, joiden mukaan 50 euron kuukausimaksu yksityiseen eläkejärjestelmään riittäisi erorahan saamiseen.

56 Toiseksi kantaja moittii PMO:ta siitä, ettei se ole lähettänyt myös Europolin entisille työntekijöille, joihin hän kuuluu, henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan soveltamista koskevan tiedotteen tekstiä, joka on lähetetty Europolin työntekijöille vuoden 2017 marraskuussa. Lisäksi kantaja katsoo, että kieltäytyminen esittämästä hänelle syytä, miksi näin ei ole tehty, muodostaa lisätodisteen hyvän hallinnon periaatteen loukkaamisesta ja huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnistä.

57 Kolmanneksi huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnin osoittaa kantajan mukaan se seikka, että PMO on pidättynyt riidanalaisessa päätöksessä täysin määrittämästä kantajan taattuja eläkeoikeuksia tai mitä tahansa muuta tuloa, jota tämä saisi eläkeiässä. Tämä laiminlyönti käy lisäksi ilmi komission 30.4.2018 tekemästä päätöksestä, jolla on kieltäydytty myöntämästä erorahaa ja joka koskee toista Europolin entistä työntekijää; kyseisen päätöksen teksti on lähes sama kuin kantajaa koskevan päätöksen teksti, mutta siinä komissio on selvästi myöntänyt sen, että kyseinen työntekijä saisi kansallista eläkettä.

58 Neljänneksi kantaja moittii PMO:ta siitä, että se on ilmoittanut hänelle erorahan epäämisestä sellaisten edellytysten perusteella, jotka hän oli kuitenkin hyvässä uskossa täyttänyt, vasta 5.10.2017, toisin sanoen, kun hänen sopimuksensa oli jo päättynyt. Kantaja katsoo, että hänen olisi ollut mahdotonta korjata henkilökohtaista tilannettaan taannehtivasti kyseisenä ajankohtana, vaikka hän olisi päättänyt noudattaa PMO:n uusia vaatimuksia.

59 Komissio puolestaan kiistää kantajan argumentit ja vaatii neljännen kanneperusteen kumoamista.

60 Tässä yhteydessä on palautettava mieleen, että oikeuskäytännön mukaan huolenpitovelvollisuus heijastaa oikeuksien ja velvollisuuksien tasapainoa viranomaisen ja julkishallinnon työntekijöiden välisissä suhteissa. Tämä tasapaino merkitsee muun muassa sitä, että kun viranomainen ratkaisee virkamiehen asemaa koskevan tapauksen, se ottaa huomioon kaikki sen päätökseen mahdollisesti vaikuttavat seikat ja että näin toimiessaan se ottaa huomioon paitsi yksikön myös kyseisen virkamiehen edun. Hallinnolla on viimeksi mainittu velvollisuus myös perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistetun hyvän hallinnon periaatteen nojalla (ks. tuomio 13.12.2018, UP v. komissio, T-706/17, ei julkaistu, EU:T:2018:924, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Virkamiesten oikeuksia ja etuja on kuitenkin aina suojattava voimassa olevien säännösten rajoissa (ks. tuomio 5.12.2006, Angelidis v. parlamentti, T-416/03, EU:T:2006:375, 117 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Tästä seuraa, että kantaja ei voi tehokkaasti vedota hyvän hallinnon periaatteeseen ja huolenpitovelvollisuuteen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan säännösten rikkomiseksi. Ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta kuitenkin seuraa, että komissio on perustellusti perustanut riidanalaisen päätöksen kyseisiin säännöksiin.

63 Lisäksi kantajan neljännen kanneperusteen yhteydessä esittämiin argumentteihin on vastattava seuraavasti.

64 Ensiksi on todettava, että asianmukaista hallinnollista menettelyä komissiossa on noudatettu täysin ja johdonmukaisesti. Kantaja esitti nimittäin ensin erorahaa koskevan hakemuksensa henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan nojalla. Tässä yhteydessä kantajalla oli mahdollisuus esittää kaikki hyödyllisiksi katsomansa tiedot. Tämän jälkeen PMO teki päätöksensä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisesti kaikkien kantajan ilmoittamien seikkojen perusteella. Sitten kantaja teki työsopimusten tekemiseen toimivaltaiselle viranomaiselle henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla hallinnollisen valituksen, jossa hänellä oli mahdollisuus selittää syyt, joiden vuoksi hän katsoi voivansa saada erorahan ja esittää myös seikat, jotka vaikuttivat hänestä hyödyllisiltä. Lopuksi komissio teki päätöksensä ottaen huomioon kaikki siihen mahdollisesti vaikuttavat seikat ja erityisesti kantajan kyseisen menettelyn yhteydessä esittämät seikat. Näin ollen kantaja ei voi moittia komissiota siitä, ettei häntä ole asianmukaisesti kuultu.

65 Toiseksi on todettava, että PMO lähetti Europolille henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan soveltamista koskevan vuoden 2017 marraskuun tiedotteen, jotta Europol välittäisi sen asianomaisille henkilöille. Europol lähetti tämän jälkeen kyseisen tiedotteen palveluksessaan oleville työntekijöille. On korostettava, että komissiolla ei ollut velvollisuutta välittää kyseistä tiedotetta entisille työntekijöille, joiden palvelussuhde oli lopullisesti päättynyt, koska tämä ei olisi mitenkään muuttanut heidän tilannettaan. Lisäksi samoista syistä komissiolla ei ollut myöskään velvollisuutta esittää kantajalle syytä, jonka vuoksi edellä mainittua tiedotetta ei ollut lähetetty Europolin entisille työntekijöille. Joka tapauksessa on tärkeää korostaa, että tämä hallinnon menettelytapa ei voi vaikuttaa riidanalaisen päätöksen, joka on tehty ennen tiedotetta ja henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, kuten ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, laillisuuteen. Näin ollen kantaja ei voi vedota tältä osin hyvän hallinnon periaatteen mahdolliseen loukkaamiseen ja huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiin.

66 Kolmanneksi huolenpitovelvollisuuden väitetystä laiminlyönnistä on todettava, että kantaja ei osoita, ettei komissio ole ottanut huomioon kaikkia sen päätökseen mahdollisesti vaikuttavia merkityksellisiä seikkoja. Kantaja ei ole myöskään osoittanut, että komissio oli jättänyt ottamatta huomioon hänen etunsa käsitellessään hänen erorahahakemustaan. Joka tapauksessa on todettava, että samalla kun komissio on varmistanut, että yksikön etua ja kantajan etua suojellaan, se on tehnyt päätöksensä kaikkien siihen mahdollisesti vaikuttavien merkityksellisten seikkojen perusteella. Näin ollen kantaja ei voi arvostella komissiota huolenpitovelvollisuuden laiminlyönnistä.

67 Neljänneksi kantajan esittämästä väitteestä, jonka mukaan erorahan epäämisestä on ilmoitettu hänelle vasta sen jälkeen, kun hänen palvelussuhteensa Europolissa oli päättynyt, on todettava, että komissio ei olisi voinut toimia toisin ja ettei sitä voida moittia mistään virheestä tässä suhteessa. Komissiolla ei nimittäin ollut tietoa kantajan henkilökohtaisesta tilanteesta, eli siitä, että hän oli tehnyt palvelukseen tultuaan vuonna 2010 yksityisen eläkevakuutussopimuksen, jonka maksut olivat vähäisiä, ennen kuin hän 19.6.2017 esitti erorahahakemuksen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohdan nojalla. Tältä osin on korostettava komission tapaan, että kantajalle ei ole aiheutunut mitään vahinkoa, koska unionin eläkejärjestelmään suoritetut maksut voidaan siirtää kantajan eläkejärjestelmään henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla. Tästä seuraa, että kyseinen väite on hylättävä.

68 Näin ollen neljäs kanneperuste, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista ja huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiä, ja siis kumoamisvaatimukset kokonaisuudessaan on hylättävä.

Vahingonkorvausvaatimukset

69 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa komission korvaamaan aineellisen vahingon ja henkisen kärsimyksen, joita hänelle on aiheutunut käsiteltävän kanteen kumoamisvaatimuksissa esitetyistä lainvastaisuuksista. Tässä yhteydessä kantaja vaatii yhtäältä maksamaan 42 737 euroa korvauksena aineellisesta vahingosta ja toisaalta korvausta henkisestä kärsimyksestä, jonka määräksi on oikeuden ja kohtuuden mukaan alustavasti arvioitu 10 000 euroa.

70 Erityisesti aineellisen vahingon osalta kantaja esittää, että se on lähtökohtaisesti korvattava kumoamalla riidanalainen päätös ja soveltamalla henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 12 artiklan 2 kohtaa. Mikäli katsottaisiin, että kyseistä säännöstä ei voida soveltaa, minkä kantaja kyseenalaistaa, kyseinen vahinko perustuisi siihen, että hän ei voi päästä käsiksi varoihinsa kyseisessä yksityisessä vakuutusyhtiössä tai unionin eläkejärjestelmässä, eli 213 687 euron määrään, joka edustaa hänen viimeksi mainitussa järjestelmässä saamiensa eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattista arvoa. Koska kantajan aikomuksena on sijoittaa uudelleen tämä määrä yksityisesti eläkeikäänsä saakka, hänen

taloudellinen vahinkonsa on prosenttiosuus kyseisestä määrästä. Koska kantajan yksityiset sijoitukset tuottavat hänen hyväkseen keskimäärin 15–25 prosentin vuositulon, hänen vuosittaisen tappionsa määräksi voidaan näin ollen arvioida noin 20 prosenttia 213 687 euron määrästä, eli 42 737 euroa.

71 Henkisen kärsimyksen osalta kantaja väittää, että se johtuu toistuvasta epäoikeudenmukaisesta kohtelusta, josta on aiheutunut hänelle merkittävää stressiä, joka on ilmennyt lukuisina unettomina öinä ja epätoivona. Kantajan kokema epävarmuus on luonut voimakkaan epäoikeudenmukaisuuden tunteen, vaikka säännöt ovat selviä, samoin kuin Europolin, PMO:n ja kyseisen yksityisen vakuutusyhtiön aikaisempi ja toistettu kanta. Koska kantaja ei ole pystynyt keskittymään täysin uuden työpaikan hakemiseen sen jälkeen, kun hänen sopimuksensa Europolin kanssa oli päättynyt, hän on ensimmäistä kertaa työttömänä, mikä pahentaa hänen henkistä kärsimystään. Kantaja katsoo, että henkisestä kärsimyksestä maksettavan korvauksen määräksi olisi lopuksi arvioitava oikeuden ja kohtuuden mukaan alustavasti 10 000 euroa.

72 Komissio puolestaan kiistää kantajan argumentit ja vaatii korvausvaatimuksen hylkäämistä.

73 Tältä osin henkilöstöasioita koskevassa vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että jos vahingonkorvausvaatimus liittyy läheisesti kumoamisvaatimukseen, viimeksi mainitun vaatimuksen tutkimatta jättäminen tai hylkääminen perusteettomana johtaa myös vahingonkorvausvaatimuksen hylkäämiseen (ks. tuomio 30.9.2003, Martínez Valls v. parlamentti, T-214/02, EU:T:2003:254, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

74 Käsiteltävässä asiassa vahingonkorvausvaatimukset liittyvät läheisesti kumoamisvaatimuksiin.

75 Koska kumoamisvaatimukset on hylätty, on myös korvausvaatimukset hylättävä.

76 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

77 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Peeter Palo velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Schalin Berke Costeira

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 2019.

Allekirjoitukset